

11-5-40

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΜΑΪΟΥ 1940, ΩΡΑ 9 Μ. Μ.

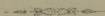
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΜΕ 2^{ΟΝ} RECITAL

ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

TATIANA DE SANZEWITCH

PROGRAMME

I

Impromptu, No 3	SCHUBERT
Concerto pour Orgue	W. FRIEDMAN BACH
(Arrangement pour piano par Stradal)	
Maestoso—Fuga—Largo—Finale	
Idylle	CHABRIER
Sonata, Op. 110	BEETHOVEN
Moderato Cantabile—Allegro molto—Adagio—Fuga	
Deux Etudes Op. 25 : 7 & 5	CHOPIN
Valse	CHOPIN
Fantasia	CHOPIN

II

La Soirée dans Grenade	DEBUSSY
Prelude	ALBENIZ
Cordova	ALBENIZ
Seguedille (Ισπανικός Χορός)	ALBENIZ
Δύο Έλληνικοί Χοροί	ΠΟΝΗΡΙΑΔΗ
Une Tabatière à Musique
(Valse Badinage)	LIADOW
Valse de Méphisto
(La danse dans l'Auberge)	F. LISZT

ΣΥΛΛΟΓΟΣ
ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΑΙΛΙΑΝ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

ΜΕΤΑΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(1770—1827)

Αί συνθέσεις του Μπετόβεν χωρίζονται εις τρεις περιόδους. Ἡ διαίρεσις ὁμως δὲν εἶναι ἐντελῶς χρονολογική, καθ' ὅτι γίνεται μᾶλλον ἐν σχέσει μὲ τὸ ὕφος.

Εἰς τὴν τρίτην περίοδον ἀνήκουν ἡ Ἐνάτη Συμφωνία, πέντε Σονάτες (μεταξὺ αὐτῶν ἡ 110), ἡ Λειτουργία εἰς D καὶ πέντε ἔγχορδα κουαρτέττα. Ἡ περίοδος αὕτη θεωρεῖται ὡς μία νέα ἀναγέννησις, μία μοναδικὴ καὶ συγχρόνως ὀδυνηρὰ ἀγωνία τῆς ὁποίας ἡ σταθερότης ἐκτείνεται ἐπίμονα μέχρις ἑνὸς ὑπερτάτου πλὴν ἀμυδροῦ ἰδανικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ μουσικὴ κλείει ἐσχάθη μαζὺ μὲ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.

Ὁ Μπετόβεν ἐτελείωσε τὴν Σονάτα 110 τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1821. Τὸ πρῶτο μέρος εἶναι μᾶλλον ἐράσμιον. Ἡ ἐρασιμότης ὁμως τοῦ Μπετόβεν εἶναι μιὰ ἀνεξάντλητος μεγαλόψυχος καλωσύνη. Τὸ δεύτερον, «*Molto allegro*», ἔχει ὡς μοτίβο ἕνα τραγοῦδι τοῦ καμπαρέ, δημοφιλὲς μεταξὺ τῶν τότε Γερμανῶν φοιτητῶν. Τέτοιο ὁμως μοτίβο σὲ σύνθεσι μὲ τόσο εὐγενικὰ συναισθήματα, εἶναι τὸ ἄκρον τοῦ δραματικοῦ. Διότι κάτω ἀπὸ τὴν φαινομενικὴ χαρὰ κρύβεται πόνος πολὺ βαθύς.

Ἀκολουθεῖ τὸ «*Arioso dolente*», τὸ ὁποῖον πάλλεται μεταξὺ λύπης καὶ ἀθλιότητος. Ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐπακολουθοῦντος «*fuge*» εἶναι εἶδος θρησκευτικοῦ ὕμνου, ὁ ὁποῖος σιγὰ σιγὰ γίνεται περιπαθὴς καὶ ἐπανέρχεται ὁ κλαυθμὸς τοῦ δευτέρου «*αῖριόσο*» λυπητερός, ἀλλὰ χωρὶς δύναμι, γιατί μόλις μπορεῖ νὰ ἐκφράσῃ τὸν ἑαυτὸν του. Λὲς κί' ἐγγίζει τὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης δυστυχίας. Ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερον «*fuge*». Ἐδῶ τὸ θέμα τῆς πρώτης φούγκας ἀντιστρέφεται. Νομίζει κανεὶς πῶς βλέπει τὸν ἀναρρωνύοντα νὰ γυρίζῃ σιγὰ σιγὰ στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἐλπίδα. Τὸ τέλος εἶναι μεγαλοφάνταστος ὕμνος, εἶναι τὸ αἶσθημα τοῦ ἀνθρώπου, πού ὕστερα ἀπὸ ἀγωνία καὶ ταλαιπωρία συλλαμβάνει τὴν Ἀλήθεια.

NOTICE

VALSE DE MEPHISTO

(D'APRÈS LE «FAUST» DE LÉNAU)

Méphistophélès, sous l'apparence d'un chasseur, arrive avec Faust devant une auberge de village où danse une foule joyeuse.

Ils entrent.

Faust s'enflamme à la vue d'une belle fille aux yeux noirs étincelants, resplendissante de jeunesse et de fraîcheur.

Il n'ose lui parler, lui cependant qui osa faire un pacte avec l'enfer.

Méphistophélès, mécontent des musiciens et de cette valse propre à des «ébats d'invalides», s'empare d'un violon.

Alors, sous l'archet magique, se succèdent des accents passionnés, tendres, espiègles; puis dans une bacchanale endiablée tourbillonnent les danseurs ensorcelés.

Parmi eux, l'heureux Faust et son ardente compagne.

Il l'entraîne en dansant, à travers les jardins, vers la forêt, aux sons de plus en plus faibles du violon magique.

Soudain, des buissons parfumés, s'élève la voix du rossignol, et le couple éivré s'arrête, plongé en un flot de délices....

“ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ,,
ΛΕΩΦ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 26.309

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ

Θεωρεΐα Α' και Β' Σειρᾶς	Δρχ. 125
Θεωρεΐα Γ' (κατ' ἄτομον)	» 15
Εἴσοδοι Θεωρεΐων Α' και Β' σειρᾶς	» 20
Διακεκριμμένη	» 35
Πλατεΐα	» 25
Ὑπερῶνον	» 10